

Valotyttö

ja
Drakorin kirous

PEKKA HARJU-AUTTI

Valopyörre

ja

Drakorin kirous

Pekka Harju-Autti

Copyright © 2025 Pekka Harju-Autti

Kaikki oikeudet pidätetään.

Kuvat: Pekka Harju-Autti, Petri Tuhkanen (AI-avusteisesti; DALL-E).

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

Englanninkielinen laitos: omakustanne Amazon KDP:n kautta (2025) ja MindStir Media, USA (2026).

Tässä kirjassa kuvattavat hahmot ja tapahtumat ovat kuvitteellisia. Mahdolliset yhtäläisyydet todellisiin henkilöihin, eläviin tai kuolleisiin, ovat sattumanvaraisia eikä niitä ole kirjailijan taholta tarkoitettu. Mitään osaa tästä kirjasta ei saa kopioida, tallentaa tiedonhaku- tai säilytysjärjestelmään tai välittää missään muodossa tai millään menetelmällä – sähköisesti, mekaanisesti, valokopioimalla, äänittämällä tai muulla tavoin – ilman kirjailijan nimenomaista kirjallista lupaa. Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13 b §:n ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

ISBN 978-952-80-9731-0

Sisältö:

- 1. Matka alkaa**
- 2. Andamaanien kirous**
- 3. Naapurin hämmästys**
- 4. Täydenkuun juhla**
- 5. Tulisijan äärellä**
- 6. Erityisopetusta kuolemiseen**
- 7. Kirouksen selvitysmies**
- 8. Rakkauden nuoli**
- 9. Taistelu joella**
- 10. Kohti väistämätöntä**
- 11. Nalinin rituaalit**
- 12. Viidakon syvyyksissä**
- 13. Lohikäärmeen tulihengitys**
- 14. Juhla, joka muutti kaiken**

*”Mitäs tuumisit
elämäsi seikkailusta?”*

Luku 1: Matka alkaa.

Vuonna 1751 Glasgow'n satamassa leijui kalan ja tervan pureva tuoksu, ja merellisen suolan kosteus tarttui tahmeana ihoon. Läheisistä tehtaista leijuva savu lisäsi ilman terävyyttä. Raatavat satamatyöläiset täyttelivät saapuneita kauppalaivoja kaikista

maailman kolkista. Kadut täyttyivät hevosten kavioiden kopinasta ja paikallisten oluttupien puheensorinasta.

Eräänä elokuisena iltapäivänä kapteeni Julius palasi satamasta korjailemasta veneitä. Hänen kodissaan oli messinkisiä kaukoputkia ja monia kaukomailta tuotuja esineitä, muttei ainuttakaan rommipulloa, jolla juhliisi seikkailujaan. Julius oli valinnut toisenlaisen tavan muistella merimatkojaan. Hän otti esiin kuluneet pensselit ja öljyvärit ja alkoi maalata merellistä maisemaa. 42-vuotiaana kokeneena merimiehenä hän oli uhmannut monien merien vaaroja, joten hän tiesi täsmälleen miltä meren pitäisi näyttää kankaalla. Maalaaminen ei kuitenkaan sujunut tänään. Julius tuhahti.

Juliuksen 14-vuotias poika Peter aisti tuskastumisen. ”Isä, onko kaikki kunnossa?”

Sivellin pysähtyi ilmaan. Julius huokaisi syvään ja laski maalausvälineensä pöydän kulmalle. ”Eiköhän se ollut tältä päivältä tässä. Yritin keskittyä maalauksen kohtiin, joissa myrskyn jälkeinen auringonvalo kohtaa rauhoittuvien aaltojen harjat, mutta se ei nyt onnistu. Eikä ole onnistunut pitkään aikaan niin kuin haluaisin. Ehkä en pysty maalaamaan sitä kunnolla, ellen ole merellä – oikealla laivalla, kasvot kohti merituulta.”

Peter, joka oli kuin nuorempi painos isästään, astui lähemmäs.
"Kaipaатko merta?"

Julius naurahti hieman kaihoisasti. "Joskus. Se on kummallista – merellä ollessani ajattelen usein, kuinka mukavaa olisi olla kotona Glasgowissa. Mutta kun palaan kotiin, huomaan, ettei suolantuoksu irtoa minusta – meri aaltoilee jossain sisälläni. Se on kuin ikuinen riesa."

"Ehkä se riesa kuuluu kaikille merimiehille. Kannat merta aina mukanasasi, eikö."

"Aivan niin." Julius katsoi ulos ikkunasta, uppoutuneena ajatuksiinsa. "Meressä on selittämätöntä rauhaa. Ja sitten kun meri taas kutsuu, merimies tuntee sen nahoissaan."

Peter tarkkaili isäänsä huolestuneena. "En muista, että olisit koskaan ollut noin turhautunut maalaamiseen. Se on varmaan merkki jostain."

Julius pörrötti Peterin tukkaa. "Ehkä niin. Huomenna varmaan sujuu paremmin." Hän puristi Peterin olkapäätä. "Menehän nyt omaan huoneeseesi tekemään kotitehtäviä. Minä jään tänne – annan takkatulen ja piipun rauhoittaa, ja mietin vähän asioita."

Peter tallusteli huoneeseensa ja Julius sytytti piipun. Hetken kuluttua, kuin vastauksena merikapteenin sisäisiin tuskanhuutoihin, ovelle kolkutettiin. Julius aukaisi oven. Oven takana seisojien univormuun pukeutunut kuninkaallinen lähetti, kädessään paksu, sinetöity kirjekuori.

"Kapteeni Julius Hawthorne, oletan?", lähetti kysyi korostetun virallisesti. Juliuksen nyökättyä lähetti ojensi hänelle paksun, sinetöidyn kirjeen. Lähetti kertoi muhkean kirjeen olevan Britannian hallinnolta, sisältäen tärkeän kuninkaallisen määräyksen.

Lähetin poistuttua Julius marssi työpöytänsä ääreen. Hänen ajatuksensa risteilivät siitä, mitä kirje pitäisi sisällään. Julius laski kirjekuoren pöydälle ja rikkoi tummanpunaisen vahasinetin. Takassa rätisevät liekitkin tuntuivat vaimenevan Juliuksen vetäessä paksun kirjeen varovasti ulos kuoresta. Hän avasi kirjeen. Se oli kirjoitettu korkeimman kuninkaallisen kirjurin hienostuneella käsialalla. Kirjeen mukana oli useita liitteitä ja kartoja.

∞

”Arvoisa kapteeni Julius Hawthorne,

Britannian hallinnon korkea-arvoisena edustajana määrään teidät lähtemään laivallanne kauppamatkalle Intian valtamerelle, Bengalinlahdelle.

Matkanne tulee alkaa marraskuun alussa. Kuten tiedätte, meri on tuolloin rauhallisimmillaan ennen monsuunikauden myrskyjä, taaten suotuisat purjehdusolosuhteet. Hyödyntämällä kuivan kauden alkua pystynette välttämään monsuunien aiheuttamat vaarat ja saavutte arviolta vajaan viiden kuukauden päästä määränpäähänne Andamaanien saarille.

Teidän tulee hankkia arvokkaita mausteita ja muita harvinaisia hyödykkeitä. Ajankohta mahdollistaa myös kaupankäynnin Intian markkinoilla sopivasti ennen paikallisten juhlapyhien alkua lisäten tulevan kauppareittinne taloudellisia hyötyjä sekä Britannian hallinnolle että Itä-Intian kauppakomppanialle. Teidän tulee alkaa viipymättä valmistautua tähän merkittävään tehtävään ja suorittaa se huolellisesti kuninkaan tahdon mukaisesti.

Minulla on kunnia olla, hyvä kapteeni Julius, nöyrin ja kuuliaisin palvelijanne.

Thomas Pelham-Holles,

Newcastlen herttua”

∞

Julius sulki silmänsä, ja maailma katosi.

Mary. Hänen vaimonsa, heidän pienen perheensä sydän — vahva, lämmin, suojeleva. Neljäntoista vuoden ajan Mary oli ollut perhettä vakaasti kiinnipitävä voima Juliuksen purjehtiessa kaukaisilla vesillä. Hän oli se, joka kasvatti Peteriä tämän varhaisvuosina ja huolehti heidän kodistaan kun Julius oli kuukausia poissa.

Kaksi vuotta sitten iski keuhkokuume ja hän menehtyi alle viikossa.

Julius palasi mielessään hämärään makuuhuoneeseen, jonka ilma oli raskaana kamferin hajusta ja hiipuvasta toivosta. Maryn hauras käsi puristi hänen kättään yllättävän voimakkaasti.

“Lupaa minulle kaksi asiaa”, Mary kuiskasi. Hänen sanansa tulivat vaivoin ja keuhkot rohisivat jokaisella hengenvedolla.

Julius kumartui lähemmäs, itsekin tuskin hengittäen. “Mitä tahansa, Mary”

“Pidä Peteristä aina huolta.” Korkeasta kuumeesta huolimatta hän katsoi tiukasti Juliusta. “Lupaa minulle se.”

“Lupaan.” Sanat tulivat kyynelten läpi.

Maryn ote kädestä kiristyi entisestään. Kynnet painuivat Juliuksen kämmentä vasten.

“Ja anna hänen lentää.” Maryn ääni vahvistui. “Anna hänen tulla sellaiseksi, joksi hänen on tarkoitus tulla.”

“Mary — eivätkö nuo ole ristiriidassa keskenään?”

“Lupaa molemmat.”

Julius lupasi. Mitä muutakaan hän olisi voinut tehdä?

Nyt, kaksi vuotta myöhemmin, kysymys vainosi häntä yhä: kuinka hän voisi toteuttaa molemmat? Kuinka pitää Peter turvassa ja samalla antaa hänen lentää?

Julius avasi silmänsä ja levitti kirjekuoressa olleet liitteet työpöydälleen. Hänen sormensa seurasivat karttojen reittejä, jotka näyttivät Andamaanien saaria lähestyttäessä perin epävarmoilta.

Liitteisiin oli kirjattu yksityiskohtaiset ohjeet matkan toteuttamiseksi. Kaikki asiakirjat alleviivasivat Britannian imperiumin laajentamisen ja kaupallisten etujen tärkeyttä.

Tehtävä oli selkeä. Merimatkasta tulisi rankka, mutta kuninkaallista määräystä oli toteltava. Matkan arvaamattomuutta lisäsi se, että Andamaanien alkuperäiskansat olivat tunnetusti yksi maailman eristäytyneimmistä kansoista. He olivat kaikin keinoin vältäneet vuorovaikutusta ulkopuolisten kanssa. Ei tulisi olemaan helppoa saada saarilta Brittihallinnon ja itä-Intian kauppakompanian toivomia hyödykkeitä.

Julius tuijotti kirjettä. Maryn viimeiset toivomukset kaikuivat hänen korvissaan: "Pidä Peteristä aina huolta."

"Miten voin suojella häntä, jos tilanne käy hallitsemattomaksi, kuten merillä toisinaan käy?" hän mutisi karhealla äänellä.

Julius oli kuitenkin pesunkestävä merikapteeni eikä mikään maakrapu. Merellisen seikkailun tuoma houkutus oli hänelle riskien aiheuttamaa pelkoa suurempi.

Julius nousi hitaasti ja käveli Peterin huonetta kohti. Jokainen askel tuntui valinnalta kahden lupauksen välillä. Käsi huoneen

ovenkahvalla hän pysähtyi ja kuiskasi: "Anna hänen lentää."

Sitten hän koputti.

Peter nosti katseensa isoisänsä kuluneesta lokikirjasta, kasvot kynttilänvalon valaisemina. Hän oli lukenut Eteläisen Tyynenmeren myrskyistä, silmät kirkkaina kaipuusta maailmaan, jonka hän oli tähän asti vain kuvitellut.

Julius katsoi poikaansa lämpimästi. "Peter, mitäs tuumisit elämäsi seikkailusta?"

Peter havahtui välittömästi. "Oikeasti?"

Julius ei estellyt hymyn leviämistä koko kasvoilleen. "Eikä mikä tahansa seikkailu. Sellainen, josta useimmat vain uneksivat." Hän piti pienen tauon ja jatkoi: "Ainakin vuoden reissu. Mitä sanoisit, jos pääsisit mukaan valtamerille?"

Peter tuijotti. Sitten hämmennys kasvoilla väistyi puhtaana, hehkuvan ilon tieltä. "Minä—kyllä!"

"Olen lukenut tästä vuosia." Peter nousi niin nopeasti, että tuoli raapi lattiaa. "Olenkin jo kyllästynyt pelkkiin matkakertomuksiin."

Juliuksen hymy pehmeni muistojen ja nykyhetken törmätessä toisiinsa. "Olin itse myös neljätoistavuotias, kun isäni pyysi minua mukaansa ensimmäiselle merimatkalleni." Hän istahti Peterin pöydän reunalle. "Se oli rankkaa. Oli öitä, jolloin voin niin pahoin, että olin vähällä pyytää häntä kääntymään takaisin. Mutta se oli..." Hän etsi sanoja. "Matka muutti minut. Teki minusta sen, mikä olen."

Peter ryhdistäytyi ja hänen ääneensä uhkui päättäväisyyttä. "Tulet näkemään, kuinka sitkeä olen. Olenkin jo harjoitellut vaikeita solmuja ja opetellut ulkoa aluksen köysistön ja takilan osat. Ja lukenut isoisän lokikirjoista, miten kohdata myrskyjä."

"Niin sitä pitää." Julius hiljeni hetkeksi ja hänen äänensä vakavoitui. "Hyvä, että olet innoissasi matkasta. Mutta tämä kuninkaan määräämä tehtävä ei ole pelkästään vaativa, vaan myös vaarallinen", Juliuksen äänessä kuului annos isän huolta.

Peter istuutui vastapäätä isäänsä. "Isä, sinä kuulut merille. Ja minä haluan tulla mukaasi. Jos äiti olisi vielä täällä, hän ei varmaan suostuisi. Mutta nyt... nyt se onnistuu."

Ennen kuin Julius ehti sanoa mitään, Peter totesi: "Äidin kuolema muutti paljon. Se muutti sinutkin, isä. Et ole enää ihan sama merimies, joka iski tarinoita maailman oudoista kolkista ja kohtaamistasi myrskyistä."

Julius nyökkäsi. "Niin. Jätin meret, jotta voin olla kotona kanssasi. Elättänyt meidät tekemällä, mitä parhaiten osaan: korjaamalla veneitä ja rakentamalla pienaluksia satamassa. Ei ollut aluksi helppoa. Kuitenkin pikkuhiljaa arki alkoi sujua."

"Mutta nyt meri kutsuu ja haluan tulla mukaasi. Ja jos itse kuningas on tämän matkan takana, niin meidän todellakin tulee lähteä", Peter sanoi pontevasti.

"Olet aivan oikeassa! Olin vaan huolissani, pärjäätkö pitkällä matkalla. Meidän on pidettävä huolta, ettei tämä jää sinun ensimmäiseksi ja viimeiseksi seikkailuksi."

"Ei varmasti jää," Peter vastasi ryhdikkäässä asennossa. "Pääseehän Michikin mukaan? Laivallahan on paljon rottia, ruokaa sillä kyllä piisaa."

Perheen musta Michi-kissa, jonka Julius oli tuonut mukanaan viimeisimmältä Kaukoidän-matkaltaan, oli tuonut Peterille paljon iloa.

"Hyvä on, tulette molemmat mukaan. Mutta teet laivalla sitten juuri kuten sanon, niin kuin koko miehistökin tekee – eikä mitään omaa, uhkarohkeaa temppuilua. Laivalla kuri on tiukka."

Peter nosti kätensä ilmaan ja hänen silmistään loisti voitonriemu. "Mahtavaa, sovittu!"

Julius laski kätensä Peterin olalle. "Matka tulee olemaan suuri seikkailu. Saat mahdollisuuden näyttää taitosi ja oppia paljon uutta. Valmistaudu parhaasi mukaan."

"Taatusti! Minne matkaamme?"

"Andamaanien saarille. Kokeneimmatkin merimiehet puhuvat niistä kuiskaten..." Julius pudisti päätään. "Kohtaamme myrskyjä. Saarelaiset tulevat olemaan hyvin vihamielisiä. Moni miehistä menehtyne taisteluissa. Tämä ei ole mikään helppo matka."

Vaikka Julius oli päättänyt ottaa Peterin mukaan, hän ei voinut olla ajattelematta matkan vaaroja. Miten hän voisi suojella poikaansa merimatkan äärimmäisiltä rasituksilta ja saarten vihamielisiltä asukkailta? Julius tunsu syvää vastuuta Peteristä, mutta samalla hän halusi näyttää maailmaa ja jakaa kokemuksen poikansa kanssa, aivan kuten hänen oma isänsä oli aikoinaan tehnyt. Samalla Julius

Mitä jos tietäisit kuolinpäiväsi?

Kaukaisella Andamaanien saarella se on kaikille todellisuutta.

Vuonna 1751 kapteeni Julius lähtee poikansa kanssa matkalle Andamaanien saarelle, jossa jokaisen asukkaan otsaan on tatuoituna oma kuolinpäivä. Tämä muokkaa heidän kulttuuriaan syvällisesti ja vaikuttaa kaikkeen henkilökohtaisista valinnoista yhteisöllisiin rooleihin. Kapteeni Julius tutkii ihmisen kuolevaisuutta sekä kohtalon ja vapaan tahdon välistä jännitettä. Hän asettuu osaksi saaren poikkeuksellista elämänmuotoa ja joutuu kohtaamaan dramaattisesti myös oman kuolevaisuutensa ja ihmisyyden ytimen.

Voit kutsua tätä historialliseksi fantasiakirjaksi.

Mutta se on paljon enemmän.

Kirkus Reviews: "GET IT"

Readers' Favorite: ★★★★★

Wishing Shelf: ★★★★★

Reedsy Discovery: ★★★★★

Bookview Review: ★★★★★

Onlinebookclub: ★★★★★

9 789528 097310